

ПЕСНИК, ПРЕВОДИЛАЦ И ДИПЛОМАТА ДРАГАН МРАОВИЋ, УРЕДНИК „НАЦИЈЕ”, У ИНТЕРВЈУУ БЕОГРАДСКОЈ „ГЕОПОЛИТИЦИ”

Прагматични цинизам Запада

„Не заборавимо да је агресију на СРЈ извршило тринаест левичарских влада Европске уније и две њене владе левог центра, од укупно 19 влада које су нас напале. У Италији су данас једино десничари отпорни на 'ликвидацију историјске свести', јер италијанска десница, за разлику од левице, увиђа куда води глобализација света у складу са америчким вредностима и принципима. Све морамо знати, све нам мора бити јасно, ништа не сме да нас збуњује. Интересе свог народа вреди бранити и када си у мањини, јер само тако постоје шансе да се стекне и већинска подршка. Свако од нас треба да приложи бар зрно свога знања и умећа за добробит Србије, јер су многи пре нас за то приложили све, па и оно највише што један човек има: свој живот”

Пише: Срђан Новаковић

Од првих дана уредник у „Нацији” (и „Европи нација”), доцент на Филолошком факултету Универзитета у Барију, дипломата, песник, преводилац (Данте, Бокачо, Леопарди, Д'Анунцио...), Драган Мраовић је у ексклузивном интервјуу београдској „Геополитици”

(број 22, 20. август 2007) одговорио на нека од горућих питања ове епохе и у њој свог народа, односно своје земље. Преносимо интегралну верзију тог интервјуа, уз опрему НАЦИЈЕ ПРЕС.

• Господине Мраовићу, поред ваше делатности као писца, дипломате, преводиоца, бавите се и геополитиком, што је нашој јавности мање познато, јер то чините углавном у Италији?

Одржавао сам, као генерални конзул, месечне конференције за штампу на којима сам у писаној форми делио новинарима „геополитичке” анализе стања у бившој Југославији. Увек уз неопозиве податке, који су веома често потицали, да бих деловао убедљивије, управо из западних извора, покушавао сам да укажем да Запад води према Балкану погрешну политику насилног експанзионизма и намеће свој модел као једини исправан, што је, у суштини, догматски хегемонизам ништа различит од онога који је владао у тоталитарним системима. Указивао сам на етноциде и људске несреће које он ствара правећи насилни ред у туђим кућама, а правдајући своје насиље људским правима, тржишном економијом, културном униформношћу и следећи пут кршења међународног права (што значи и људских права), пут војних интервенција које су, у ствари, окупација територија суверених држава. Тиме сам се неизбежно приближио геополитици, јер није било довољно указати на чињенице и последице, већ је било још важније објаснити њихове узроке. Међу првима сам, у Италији, јавно проговорио о штетним последицама осиромашеног уранијума, указујући, егзактним подацима, на опасности које вребају италијанске војнике, међу чијим официрима имам одличне пријатеље, а који се налазе у мировним мисијама у Босни и у Метохији. Једна таква моја иницијатива, у којој су Италијани први пут могли јавно да виде локације на Косову и Метохији које је НАТО бомбардовао уранијумским пројектиlima, подударила се са смрћу два војника са Сардиније, који су били у Босни, па је изазвала такву расправу у италијанском парламенту да ми је познати италијански политичар, сенаторка Адриана Поли Бортоне, рекла да, умало, нисам изазвао пад владе. Јавност Италије ми је поверовала да су вршена бомбардовања осиромашеним уранијумом (која су европски званичници и НАТО тада негирали) тек када сам дао на увид копију НАТО војне карте са подацима о 116 локација погођених таквим пројектиlima. После мог одласка са дужности генералног конзула налазим у италијанској штампи, већ пар година, оно што сам говорио и писао новинарима на те теме. Многи, у оно време, то нису могли да објаве, али су сачували писане материјале и данас их повремено користе.

Имао сам част да се дуго дружим са Драгошем Калајићем, који је био врстан геополитичар, а веома познат и цењен у Италији. После његове смрти, природно сам ушао у празнину коју је оставио, али за коју ми је он дао кључ, јер ме је, за живота, увео у неке сфере у Италији, због чега сам могао да почнем тамо где је он морао да стане. Такође његовом заслугом, уредник сам у нашем геополитичком часопису који се прво звао „Европа нација”, а данас се зове једноставно „Нација”, чији је главни и одговорни уредник Бранислав Матић, човек млађе генерације, али већ веома искусан и са озбиљним књигама на овом плану, што показује да иза Калајића и мене има ко ће наставити да брани, и боље од нас, универзалне вредности човека.

ПИГМЕЈИ И САМОПОШТОВАЊЕ

• Црњански и Дучић су упозоравали Србе да се окану туђинске књиге и туђинске атмосфере, јер ће нас то довести до духовног истребљена. Да ли смо морално и интелектуално недорасли нашим горостасима, па стога, као некакви балкански пигмеји, нисмо више у стању да их тумачимо?

То треба протумачити у духу данашњег времена. Било би бесмислено негирати туђе вредности, ако оне нама одговарају. Али, има ствари које су објективне вредности других, а нису компатибилне са нама. Не можете јести белу сланину у Африци, као што не можете јести лаку храну у Сибиру. Затим, веома је битно да се вредности других прихвате ненасилно. Нико никога није терао силом да носи најпопуларније панталоне на свету, „фармерице”. Међутим, мора се имати критички однос према вредностима других, да би се изабрало оно најбоље и најпогодније по нас. А да би се то могло, морају се, пре свега, познавати сопствене националне, традиционалне, историјске, културне и друге вредности и, наравно, нужне потребе. Зашто некритички прихватати туђе, и то скупо плаћати, ако имаш своје и боље? Смешно је у Србији јести хамбургер, ако имамо првокласну пљескавицу. Американци користе онолики кечап зато што би им, без њега,

њихово месо било бљутаво. За златиборско јагње осим соли не треба ништа. Американци имају зграде које су копије античких европских зграда, најчешће у кич варијантама, јер немају своју древну историју. Ми имамо Пећку патријаршију, Милешеву, Високе Дечане и Грачаницу, Пивски манастир, Крушедол, фреске које нема нико, али и Ћеле кулу, древно Смедерево, Крушевац. Међутим, мотиве наших фресака нећете наћи на београдским сувенирима, нећете наћи сувенире са ликом најлепшег анђела на свету, Белог Анђела, већ неке шоље са енглеским натписом Београд. И какав је то онда сувенир? Италијански студенти, са којима радим, куповали су у Београду искључиво мајице са ћириличним натписима и сада их носе по Барију, па се разликују од осталих, јер млади воле да се, бар неким детаљом, издвоје из гомиле.

Дакле, нити некритичко одбацивање свега из света, нити некритичко прихватање свега. Наравно, наши политички пигмеји на власти, углавном уцењени са стране, због начина на који су дошли на власт и због корупције, немају избора. Њихов задатак је да у Србији спроводе западну политику у чијој основи лежи прагматични цинизам, како је то дефинисао Солжењицин.

У Италији је законом прописано да 70 одсто музичког програма мора бити на италијанском језику. Тиме се штите сопствени језик, музика и култура. Њихова телевизија је препуна програма о националним природним лепотама и изузетним споменицима културе, а свако пре подне је испуњено програмима који се баве националном кухињом и народном традицијом. Химну „Браћа Италије” свирају бар једном дневно, а непрестано машу својом тробојком. Нико им не пребацује да су националисти. Увече, Италијани иду на пизу, а не на хамбургер, па су, у околини Барија, управо затворена два „Мекдоналдса”, јер не могу да се мере са квалитетом италијанске кухиње.

Црњански и Дучић су, живећи на западу, добро упознали вредности и мане те културе. Схватили су да, не негирајући њене неоспорне и огромне вредности, она није једина која представља европску културу, већ да је само њен део. Запад гледа једносмерно на то и сматра да је његов културни модел еталон за све, а мислим да би се Црњански и Дучић сложили ако кажем да ми треба да негујемо велике западноевропске културне вредности, али и да Запад има много штошта да преузме од нас, ако жели да има европску културу, а не културу Европске уније. Тим поводом треба приметити да се потпуно бесмислено говори о „међународној заједници”, иако је реч само о земљама ЕУ и САД, као да осталих шест милијарди људи не представља међународну заједницу, или се говори о Европи мислећи само на ЕУ којој неке европске земље, као Швајцарска и Норвешка, уопште не желе да се придруже. Да и не говорим о флоскули „западни Балкан”, чије географске одреднице нико није одредио, што отвара велики политички простор за рестаурацију интереса које је некада имала жуто-црна монархија.

ДВОСМЕРНИ КАБЛОВИ И ИСТОРИЈА КОЛОНИЈАЛИЗМА

• Специјални рат разних „Потера”, „Да Винчијевих кодова”, „Великог брата”, па овај кабловски рат против Срба што нам слама духовну кичму... Јесмо ли већ обележени, па чекамо само да нам уграде микрочип?

Ми имамо сјајне писце, али тешко да ће неко у Србији уложити у њихова издања колико у „Харија Потера”. Ствар није нимало наивна, јер се кроз „Харија Потера” млади усмеравају ка канонима који су не само антисрпски, већ и антицивизацијски. Наиме, реч је, као и у „Великом брату”, о стварању хомокретена који ће бити послушни робови либерал-капиталистичке глобализације, за њу јефтино производити, зарадити нешто и све то усмерено потрошити на површности, како би се створио нови капитал. Тај перпетум мобиле би одавно стао да му Запад не даје стимулансе, односно додатну вредност, кроз неокOLONIZACIЈУ. Отуда толики нови ратови.

Кабловска телевизија је у нас прво имала „једносмерне” каблове, а недавно су они замењени „двосмерним”, што значи да је Сорош практично или потенцијално озвучио све просторије у Србији, приватне и службене. То сада следи и Црној Гори, како би се њена формална независност, и оваквим средствима, претворила у фактичку зависност. Рекох Сорош, јер зна се да иза највећег дела наше кабловске телевизије стоји овај познати србомрзитељ, чије су активности (сложићемо се са др Срђом Трифковићем, спољнополитичким уредником часописа *Хронике* Института Рокфорд у САД) усмерене на демонизацију нашег идентитета, на ликвидацију нашег колективног историјског сећања и на увођење парцијализације разних сегмената нашег друштвеног бића кроз промовисање права жена, лезбејки, хомосексуалаца, мањина, верских секти, а све на уштрб кохезије националне заједнице и њене духовности. Додао бих да Сорош стоји и иза разних антисрпских невладиних организација које бих назвао парapolитичким и паразитским творевинама што слабе државу и неодговорно конкуришу њеним институцијама, потпуно неосновано и недемократски, јер их нико никада није изабрао.

Ми смо одавно обележени као дивљач за одстрел. За дивље животиње постоји ловостај, али зато лов на Србе, посебно на Косову и Метохији, траје целе године. То је могуће и зато што у данашњој генерацији наших политичара имамо већ оне који имају уграђене микрочипове својих неокон газда, код којих су се школовали и вратили се кући да руководе народом који не познају, а до својих удобних радних места нису дошли демократским методама, већ насиљем, паљењем сопствене скупштине и телевизије, што им је омогућено претходним санкцијама и бомбардовањем.

• Господине Мраовићу, ви сте ценџени саговорник многих стручних часописа, геополитички аналитичар, доцент на Универзитету у Барију. Превођени сте на десетак језика, а превели сте Дантеа, Бокача, Леопардија, Д'Анунција. Били сте комерцијални директор у „Застави”, генерални конзул. Шта бисте, у складу са својим искуствима, могли да поручите српској младости која хрли у „Европу”

НАТО пакта и уједињеног конформизма?

Млади ће се веома разочарати ако Европу буду гледали очима оних који је данас воде, али они могу да допринесу да та Европа буде сутра ближа њиховој мери радећи, пре свега, у својој земљи или увек мислећи на своју земљу. Никола Тесла никада није допустио да се пропусти да се каже да је Србин. Познати су његови писани протести америчкој штампи када би изоставили да је Србин. Наравно, потребно је да се снаге друштва усмере на то да им се омогући тај рад. Нажалост, данас су у првом плану политички „манекени”, такозвани „експерти”, школовани на западу и дриловани да мисле другачије од свог народа, а да живе на његовој грбачи, са платама које код својих страних ментора никада не би имали. Способна деца са наших универзитета губе трку са неким „мастерсима”, иако је познато, што сматра већина западних професора са којима сам разговарао, да је од система школовања по Болоњској декларацији гори само амерички школски систем, док је наш, још колико-толико, сачувао фундаментални карактер.

Нека наши млади схвате да им Европа неће решити проблеме и да у њој данас, као и у САД, постоји само виртуелна демократија која тежи да се трансформише у тоталитарну демократију (ако то већ није у великој мери и постала). Млади у свету ће морати да се ослободе баласта такве демократије и створе неки свој нови демократски модел, ако

желе да имају будућност. Уверен сам да би улазак Србије у ЕУ означио почетак нашег демографског и духовног суноврата. Али, ни ЕУ не жели претерано Србију, па су мале шансе да ћемо постати њен члан, што би значило да је Бог погледао и на нас.

PERICULUM LIBERTATIS И ДРУГИ КЛИЈЕНТИ

• Можете ли да нам објасните шта се десило у Црној Гори и шта се тамо дешава након отцепљења од Србије? Колико све то има везе са Косовом и Метохијом?

Десио се атлантистички пуч који су извели политички епигони Великог брата, Мило Ђукановић, Светозар Маровић и онај Кривомозгић, како митрополит Амфилохије Радовић луцидно назва Ранка Кривокапића. Референдум о сецесији је био очигледна превара и демонстрација западне виртуелне демократије, у којој се прво одреди резултат, а онда изводи процес у коме се не бирају недемократска средства да се тај резултат постигне по сваку цену. Сетите се само да је Мадлен Олбрајт, својевремено, честитала успех на изборима за председника Црне Горе Милу Ђукановићу пре пребројавања гласова, већ увече, око осам сати, иако су ти избори трајали до четири ујутру. Геостратешки интерес САД је био отцепљење Црне Горе и слабљење позиције Србије у вези са Косовом и Метохијом, са једне стране, а са друге стварање америчке поморске базе у луци Бар, што би са „Бондстилом” већ представљало озбиљан контролни пункт према Европској унији и веома озбиљну војно-стратешку претњу Русији. Слабљење Србије је усмерено и на атлантску контролу коридора за нафту и гас, путних коридора, Дунава и многих других ствари.

Не би се овако осичаво кренуло на отцепљење Косова и Метохије да се није отцепила Црна Гора, јер је то, објективно, ослабило међународну позицију Србије. Све иде по прецизном плану разбијања српског националног корпуса путем низа мањих потреса. Наравно, после евентуалне отимачине КиМ-а следи „регионализација” и „евроинтеграција” Војводине, а у долини Прешева настаће „велики проблеми са људским правима Шиптара”, затим захтеви за аутономијом и даљу причу већ знамо.

Данас је у Црној Гори на власти антисрпска олигархија до гуше умешана у мутне послове највећег међународног шверца цигарета. Италијански органи за борбу против мафије већ су започели процедуру подизања оптужнице против Мила Ђукановића, некадашњег председника Владе и Републике, због „мафијашког удруживања у циљу шверца цигарета и прања новца”. Њега је италијански Касациони суд својевремено оквалификовао као „бескрупулозног и опасног” и као „periculum libertatis – опасност када је на слободи”. Зато ће суд издати, после покретања судског поступка, ако се Ђукановић не одазове позиву суда, „европски налог за хапшење” и међународну потерницу.

Веома је основано да ће бити тражена одштета, јер тужиоци инсистирају на томе да су „открили директно на највишим институционалним нивоима Црне Горе оне који су организовали и водили сложену криминалну радњу”, „да су телефонска прислушкивања омогућила да се јасно утврди да је одобрења за извоз цигарета италијанским мафијашима у бекству, који су се склонили у Црну Гору, увек и редовно давала највиша функција те земље”, да су италијански мафијаши „водили шверц цигарета са институционалним властима Црне Горе”, у шта је био укључен „широки сектор црногорских институционалних органа”, итд.

• Господине Мраовићу, Ваше студије о геополитици бивше Југославије, са обиљем објективних података, биле су, благо речено, отрежњујуће за јавност Запада. „Милосрдни анђео” је био нико други до Луцифер, тровач ваздуха, воде и земље осиромашеним уранијумом...?

Луцифер је био најлепши Божји анђео, али, када се побунио против Бога, Свевишњи га је бацио на Земљу тако снажно да се заковао у њеном средишту и створио Пакао. Атлантска колонијална политика, коју воде неокон светски кругови, створила је Пакао свакоме ко се побунио против губитка свог националног идентитета, чупања историјских корена и пљачке животних ресурса. Сам податак, од пре десетак година, да су у 52 од 56 локалних ратова после Другог светског рата учествовале САД, директно или индиректно (да и не говоримо о потоњим ратовима: Југославија, Авганистан, Ирак), говори ко је створио нови Пакао, тај десети круг до кога ни Данте није стигао. У Ираку месечно гине више од 2.000 Ирачана. Амерички војни губици су највећи у њиховој историји. Еколошка штета нанета свету прети да нам угаси планету до краја овог века. Само у току прошлог века загадили смо Земљу више него све претходне цивилизације у

историји Земљине кугле, а то загађивање прогресивно расте мером да нам нема спаса, ако се томе драстично не стане на пут. Упркос томе, Америка је одбила да снизи загађивање на степен на који су пристале европске земље.

Стручне анализе показују да је и фитиљ демографске бомбе при крају. Планета може да издржи једну милијарду људи да добро живи или две милијарде да живе пристојно, уз рестрикције, а има већ више од 6 милијарди становника. Значи да је најмање две трећине људи осуђено на глад. На Западу су препуне канте за ђубре, а у Африци су празни стомаци. Биће још горе, јер је неоконзервативни колонијализам немилосрдан.

ПАКАО, ДЕСЕТИ КРУГ

- Ви указујете и на 1942. годину, када је Петар Други Карађорђевић потписао тајни уговор са Америком у коме сектор реке Мораве и Вардара бива дефинисан као „коридор од највишег националног и безбедносног интереса” за САД. Да ли је реч о „удруженом злочиначком подухвату”
?

Да, тако је краљ продавао српске интересе седећи угодном у Лондону, а то је, потом, наставио Јосип Броз који је тајно потписао исто то, 1953. и 1960, да би добио прву америчку помоћ од 55 милиона долара, не рачунајући „Труманова јаја”. У тим документима Тито се обавезао да ће у случају неког рата у Европи (а једини тада могући рат био је против СССР-а) Југославија ставити целу своју територију и све своје војне базе на располагање НАТО пакту. Споразум из Рамбујеа који је наметан нама био је практично копија поменутих брозоморина. То је само детаљ који указује да је реч о дугорочним геостратешким интересима САД, па је и НАТО агресија на СР Југославију делом спроведена ради остваривања поменутих америчких интереса. Могла би се назвати и „удруженим злочиначким подухватом”, јер се деветнаест европских земаља, поред САД, удружило да се обруши, кршећи Повељу УН, па чак и Повељу Атлантског

савеза, на једну суверену земљу. Помагали су им, на разне начине, добровољно се нудећи, и наши врли суседи Хрватска, Албанија, Бугарска, Румунија, Македонија и Мађарска, а и црногорска власт се тада ставила на страну агресора. Сетимо се само докле је ишло то дивљаштво „међународне заједнице”: не смејући да се упусте у копнени напад, након што су наши војници херојски разбили, на Кошарама, 15.000 муџахедина и шиптарских терориста предвођених САС-овцима (који су упали са територије Албаније, чиме је ова земља такође извршила агресију на нашу земљу), агресори су отворено запретили да ће сравнити са земљом Београд. Био је већ спреман такав „пробни напад” на Крагујевац, како би се југословенским властима показало шта ће се десити Београду, ако не пристане на Кумановски споразум.

• Упркос демонизацији Србије, изгледа да је она остала једина мултиетничка земља на Балкану, а Срби једини којима не смета живот са људима друге вере и нације. Ипак, наши амеро-скојевци желе да нас по сваку цену прикључе некаквој „Европи толеранције и грађанских права”. Такву Европу смо видели на делу 1999. године. Имамо ли кратко памћење и праштамо ли неопростиво?

Србија је једина права мултиетничка држава на територији бивше Југославије. Рецимо, у Београду живи скоро 100.000 Шиптара и ниједан није имао проблема. Срби су и даље најтолерантнији на Балкану. Може ли у Хрватској неки Јожеф Каса да ради против Хрвата онако како то ради у Србији против Срба? Може ли неко да маше заставама страних држава и да не зна језик већине? У Италији, у Трсту, вођа словеначке мањине је покушао да попуни уплатницу на пошти, на словеначком језику. Пошто није испоштовао опомену да то може да учини само на италијанском језику, ухапшен је и осуђен на два месеца затвора, уз условну казну.

Европску толеранцију и грађанска права искусили смо приликом санкција и током бомбардовања, а и данас уживамо у њима кроз свакодневне уцене разних Солана. О њој говоре и речи француског генерала Жофреа, команданта НАТО авијације: „Авијација је добила наредбу да уништи живот у Србији.” Дакле, циљ није био нека хуманитарна интервенција, чак ни окупација, већ уништење живота, што је равно геноциду. Грађани Србије то не заборављају, али велики део данашњег српског политичког естаблишмента покушава, из личног интереса, на штету нације, да замагли сећање на стравично бомбардовање које је „направило црну незаборавну црту”, како рече Солжењицин, односно на оно што је руски професор и писац Александар Зиновјев овако описао: „Оно што су САД и НАТО учинили у Југославији, у страшним деведесетим годинама,

несумњиво је једна од најсрамнијих страница историје западног друштва.”

ЦРНА ЛИНИЈА И СТРАНИЦА СРАМОТЕ

• Новокомпоноване демократе трубе о губицима наше војске у НАТО агресији и о узалудној одбрани. Ваљда су зато, данас, уништили нашу војску кроз „реорганизацију”. Сматрате ли да су нам везане руке што се тиче одбране српских територија, посебно имајући у виду убрзано наоружавање наших суседа?

Срамни однос дела српских власти према сопственој војсци најбоље се огледа у томе што су изручили Хагу генерала Владимира Лазаревића, стратешког творца одбране Косова и Метохије, за коју су и највиши војни органи НАТО пакта дали најбоље оцене. Командант Треће ваздушне области Италије, генерал Пјерђорђо Крућоли, под чијом ингеренцијом је била НАТО база у Ћоја Дел Коле, која је, поред Авијана на северу Италије, била главно узлетиште „црних анђела”, нашироко ми је говорио о њиховом високом мишљењу које су стекли о нашој војсци баш у сукобу са њом. Рекао ми је, рецимо: „Не желим да вас увредим, г. конзуле, али имали сте застарело наоружање у односу на НАТО. Ипак, ваша противваздушна одбрана је изванредно деловала.” При том, треба имати у виду да је генерал Крућоли био и сам одличан војни пилот и да је тим више позван за овакву процену. Рекао ми је, такође, у присуству свог заменика генерала Мацонеа, да су били изненађени жестоким отпором и сјајном војном тактиком, чији је један од твораца био управо часни генерал Лазаревић, а да у њиховим плановима бомбардовања уопште није било „трећег дана”, јер су сматрали да ћемо, најдаље другог, поклекнути. НАТО официри су високи професионалци и знају добро да оцене противника. Одали су, без икакве куртоазије, највеће почасти нашој војсци. Нису, у то време, схватили на које су све начине надмудривани и како смо сачували војску уз минималне губитке. Сада то знају захваљујући Борису Тадићу који је, док је био министар војни, увео страног обавештајца да ради у Генералштабу. Питао ме је генерал и да ли знам каквим су се све триковима служили наши. Мислим да је то питање било и професионално, али и заиста радознало. Одговорио сам да не знам, али да не би вредело ни да му кажем, чак и када бих то знао, јер би у неком евентуалном новом рату наши војници већ смислили нешто друго.

Командант НАТО агресије, генерал Весли Кларк, који код генерала Лазаревића не би могао, по војним и моралним способностима, да буде ни каплар, имајући у виду војну надмоћ коју је имао у односу на нас и бедне резултате оличене у убијању цивила и рушењу цивилних објеката, не може да преболи свој војни неуспех, па мора да се свети нашим официрима шаљући их у Хаг и лажно сведочећи. Али, не би у томе успео да немамо власт какву имамо, јер му наши неокон трабанти у томе свесрдно помажу.

Заиста, НАТО официри су дали највише професионалне похвале војсци која је бранила СР Југославију, а онда су новокомпоноване демократе, кроз кобајаги „војне реформе“, протерале из те војске све оне који су се било чим истакли у одбрани земље, док су војни врх те војске послали у Хаг. То је велика љага у историји Србије.

Истовремено, Хрватска се убрзано наоружава најмодернијим средствима. Такође и „Косовски заштитни корпус“, који, по Резолуцији СБ УН 1244, не би смео ни да постоји. Набавили су чак и тенкове. Тај корпус врши двојако наоружавање. Једно, званично, уз помоћ америчког „Бондстила“ и ЕУ. Друго, тајно, скривено и од „Бондстила“ и од ЕУ. Додуше, колико је то заиста тајно за Евроамере ђаво ће га знати, јер ни НАТО униформе које су носили шиптарски терористи, ни америчке пушке А-16 којима су пуцали на српску полицију нису се продавале у посластичарницама.

Одбрана није била узалудна, јер да ње није било, данас би цела Србија била окупирана као што су окупирани Косово и Метохија и Босна и Херцеговина.

ЧУДО ГОРБАЧОВА И ЧУДО ПУТИНА

• Упознали сте многе италијанске политичаре. Добро познајете једног од

најпознатијих, Масима д'Алему, данашњег министра иностраних послова и бившег премијера Италије?

Имао сам ту част да ми легендарни Ђулио Андреоти прорекне, у време када сам био службеник конзулата, да ћу постати конзул. Добре и срдачне контакте имао сам са Ђанијем де Микелисом и многима другима. Са Масимом д'Алемом се познајем више од двадесет година, доста смо и радили заједно, могло би се рећи да смо пријатељи, о чему сведочи и његова посвета на књизи „С ону страну страха” коју ми је поклонио приликом мог учешћа на њеној промоцији 2003. године у Мелисану. Наравно, треба одвојити политику од пријатељства, бар до одређене мере, јер д'Алема и ја данас имамо прилично различите политичке погледе, нарочито оне који се односе на Балкан, али лични пријатељски однос и даље остаје.

• На крају, Русија устаје? Шта би данас Драгош Калајић саветовао Србима у овој, наизглед, безизлазној ситуацији и окупацији?

Михаил Горбачов је једна од највећих политичких несрећа света у XX веку. Он је, својом бесмисленом политиком, омогућио да дође до неравнотеже која озбиљно угрожава опстанак човечанства, а данас је спао на улогу којој је можда једино и дорастао, на снимање рекламних спотова. Хенри Кисинџер је рекао Владимиру Путину да му уопште није јасно зашто је Горбачов учинио то што је учинио. Потом је дошао Борис Јељцин, који се уствари зове Елцин, јер је пореклом судетски Немац, а не Рус, као што ни Горбачов није био Рус. После пада царске Русије (ни цар није био Рус), први руски председник који је Рус, и по оцу и по мајци, јесте Путин. Оно што је он учинио, у тако кратком року, да се Русија опорави и опет постане битан фактор светске политике, равно је чуду. Признајем да сам лично на почетку његове владавине био скептик, али сам веома задовољан што сам погрешио. У време Јељцина руска власт није хтела да нам помогне, а није ни могла довољно. Наравно, ставови Јељцинове власти немају везе са ставовима руског народа, који је увек био на нашој страни, а такође и Руска православна црква и њен патријарх Алексеј. Сада Русија може и хоће да помогне, јер се неки њени стратешки и геополитички интереси поклапају са нашим интересом да очувамо Косово и Метохију. Међутим, Путин и Руси имају тешкоће да објасне зашто помажу Србију ако српска власт хрли у загрљај НАТО пакту да би постала његов члан и једнога дана војно учествовала у нападу на ту исту Русију, што је и прави циљ опкољавања „Родине”. Са једне стране српска власт је, скоро сва, проамеричка и пронатовска, а са друге мољака Путина за спас. То је чиста политичка шизофренија и елементарно дипломатско неваспитање.

ОТПОР ЛИКВИДАЦИЈИ ИСТОРИЈСКЕ СВЕСТИ

Истовремено, неоконзервативци теже да се приближе свом крајњем стратешком циљу: свођењу Русије на њен европски део, са око 50 милиона становника, и отимачини Каспијског мора и Сибира, две највеће сировинске и енергетске базе света. У тај корпус спада и настојање да се ослабе руске геополитичке позиције у Србији, уз помоћ актуелних демократа типа Бориса Тадића, Чedomира Јовановића и иних. Да нема Војислава Коштунице, тешко да би Путин и разговарао са нама. И имао би право. Са Путином се, из дана у дан, смањују шансе неоконзервативаца да остваре своје поменуте планове. Зато чине све што могу да дискредитују Путина и онемогуће му да буде даље на власти. Али, неће моћи да спрече да Путин буде председник руске владе када више не буде могао да буде председник Русије. Са Путином Русија има будућност.

Драгош Калајић би био срећан због тога, јер је, међу првима, указивао на значај Путина и Русије у бољој будућности света. Србима би саветовао да чине оно што је и он чинио. Да устану, јер нам „велики” изгледају таквима само док смо на коленима. Наравно, да устану интелектуално, морално и етички, да не буду дефетисти, јер ко се не бори за своју кућу неће је ни имати. Пљувањем по сопственој прошлости и оптуживањем свог несрећног народа, може се једино срозати на ниво Наташе Кандић. Али, умним контактима са светом, може се допринети да нас он другачије схвати, пошто на Западу има много људи који не мисле као неоконзервативци и њихове српске пришипетље.

Калајић је, што је мало познато у нас, управо то радио. Био је интелектуалац и уметник најплеменитијег кова који је много знао о светској геополитици. Био је радо виђен на разним нивоима у Италији, на новинским ступцима, у часописима, на телевизијама, али и у салонима Рима. Држали смо заједно говоре у априлу 1999. године у Риму, чак и пред хиљадама Италијана, који су хтели да чују шта се стварно дешава у Србији током бомбардовања, из прве руке, од живих сведока. Калајић, који је одлично говорио италијански, био је убедљив и није било никога ко му се на Западу могао супротставити аргументима када је у питању српска судбина. Износио је своје ставове и у левичарским

и у десничарским гласилима. Подршку смо имали и у једнима и у другима, али не и у оним провладиним. Праву и потпуну политичку подршку имали смо само у италијанској десници. На пример, говорећи као дипломата на скупу у Касамасели, септембра 2000. године, који су организовали, под покровитељством сенаторке Адриане Поли Бортоне, уз учешће више чланова Европског парламента, Унија за Европу нација и Фондација „Идентитет и култура”, дакле десничарски миље, прекидан сам аплаузом чак пет пута, што није нимало уобичајено на таквим скуповима, и доживео праве овације подршке српским ставовима приликом заједничке вечере. А на тој манифестацији износио сам српске аргументе против НАТО агресије и санкција у време највеће медијске кампање против Србије у тој земљи. Било ми је јасно да вреди бранити интересе свог народа и када си у мањини, јер само тако постоје шансе да се стекне и већинска подршка.

Не заборавимо да је агресију на СРЈ извршило тринаест левичарских влада Европске уније и две њене владе левог центра од укупно 19 влада које су нас напале. Данас су, у Италији, једино десничари „отпорни на ликвидацију историјске свести”, како отпор Србије дефинише др Срђа Трифковић, па отуда и њихова подршка и антиатланстички став. Јер италијанска десница, за разлику од левнице, увиђа куда води глобализација света у складу са америчким вредностима и принципима.

Свако од нас треба да приложи бар мало зрнце свога знања и умећа за добробит Србије. Без тога нема ње, а ни нас. Драгош Калајић је поред тога приложио и највећу људску вредност, свој живот, јер је умро од последица бомбардовања осиромашеним уранијумом који га је озрачио док је боравио у Босни за време агресије на Републику Српску. <